

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **SVÍTÁNÍ plus, s.r.o.**, se sídlem Hrubínova 1457/7, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/34875-421/1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2025, č. j. 31 Ad 9/2025 - 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 31. 10. 2024 žalobkyně požádala o *příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením* ve smyslu § 78a odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „ZoZ“), a to za 3. čtvrtletí roku 2024. Dále žádala o *příspěvek* ve smyslu § 78a odst. 3 věty první, jakož i o *zvýšení příspěvku* ve smyslu § 78a odst. 3 věty druhé ZoZ. Podle této druhé věty konkrétně požadovala *zvýšení příspěvku (1)* o *mzdové náklady* provozních zaměstnanců a pracovních asistentů ve smyslu § 78a odst. 12 písm. a) bod 1. ZoZ a *(2)* o *náklady na dopravu* spojené

se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením ve smyslu § 78a odst. 12 písm. b) bod 2. ZoZ.

[2] Úřad práce ČR – krajská pobočka v Hradci Králové (dále jen „úřad“) jako správní orgán prvního stupně vydal k její žádosti rozhodnutí ze dne 19. 12. 2024, č. j. HKA-T-238/2024. Výrokem I. tohoto rozhodnutí jí poskytl *příspěvky a zvýšený příspěvek* v celkové výši 484 081 Kč, konkrétně:

- (a) *na náhradu mzdy* podle § 78a odst. 2 ZoZ ve výši 427 496 Kč; dále
- (b) *na náhradu mzdy* podle § 78a odst. 3 věty první ZoZ ve výši 49 000 Kč; a
- (c) *na náhradu nákladů na dopravu* podle § 78a odst. 12 písm. b) bod 2 ZoZ ve výši 7 575 Kč.

Výrokem II. daného rozhodnutí neposkytl žalobkyni *zvýšený příspěvek* v celkové výši 70 298 Kč, konkrétně:

- (1) *na náhradu mzdových nákladů* podle § 78a odst. 12 písm. a) bod 1. ZoZ ve výši 44 044 Kč; a
- (2) *na náhradu nákladů na dopravu* podle § 78a odst. 12 písm. b) bod 2. ZoZ ve výši 26 254 Kč.

[3] Úřad v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že z původně požadované částky představující *zvýšení příspěvku o náklady na dopravu* přiznal žalobkyni částku ve výši 7 575 Kč, a to „za dopravu materiálu a hotových výrobků, [které řidič žalobkyně] *ve dnech 1. 7.; 15. 7.; 29. 7.; 12. 8.; 2. 9.; 16. 9. a 30. 9. 2024 přivezl do sídla společnosti PÖSAMO – Řetězárna, spol. s r.o.* [dále jen „PÖSAMO“].“ Řidič rovněž ze sídla společnosti PÖSAMO odvezl do dílny žalobkyně materiál pro další montáž výrobků. To „*bylo doloženo dodacími listy [...]; Smlouvou o dílo uzavřenou [se společností PÖSAMO]; dokladem „Doprava polotovárů pro montáž a doprava smontovaných výrobků“ [kterým {společnost PÖSAMO} potvrdila, že {žalobkyně} na základě uvedených dodacích listů {v uvedené dny} přivezla smontované řetízky a odvezla si materiál pro jejich montáž}, velkým technickým průkazem vozidla DACIA DUSTER [...]; dohodou o provedení práce uzavřenou [žalobkyní] s [jejím řidičem],“ (srov. str. 2 rozhodnutí úřadu). Ve vztahu k výroku II. svého rozhodnutí úřad uzavřel, že žalobkyně neprokázala splnění zákonných podmínek pro přiznání částky uvedené v daném výroku.*

[4] Žalobkyně podala proti výroku II. daného rozhodnutí odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím uvedeným v záhlaví podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a výrok II. daného rozhodnutí potvrdil.

[5] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl. Soud se v jeho odůvodnění ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek nezbytných pro poskytnutí *zvýšených příspěvků* ve výši uvedené ve výroku II. rozhodnutí úřadu.

[6] Ve vztahu ke *zvýšenému příspěvku na náhradu mzdových nákladů* soud uvedl, že z podkladů předložených žalobkyní nelze zjistit, zda jí zvýšené náklady vznikly v souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením (dále jen „OZP“), v čem

pokračování

konkrétně spočívala pomoc jednotlivým OZP a při jaké pracovní činnosti, v jakém rozsahu a kdy byla pomoc poskytnuta.

[7] Žalobkyně v žalobě mimo jiné poukazovala na § 79 písm. a) ZoZ, podle něhož jsou zaměstnavatelé „oprávněni požadovat od krajských poboček Úřadu práce informace a poradenství v otázkách spojených se zaměstnáváním [OZP].“ Tvrdila, že dané ustanovení obsahuje *speciální poučovací povinnost* krajských poboček Úřadu práce, na jejímž základě byl úřad v její věci povinen vymezit, jaké důkazní prostředky je zapotřebí předložit, aby byly prokázány nároky, které v žádosti uplatňovala. Krajský soud na tuto námitku reagoval v odst. 67 napadeného rozsudku, podle něhož žalovaný ke korespondující odvolací námitce uvedl, že „úřad práce v tomto směru žádné své povinnosti neporušil, přičemž z citovaného ustanovení nelze dovodit, že by úřad práce měl žadateli přesně definovat doklady, případně důkazy, které má ke své žádosti, aby tato mohla být posouzena jako důvodná, doložit. Je na žadateli, aby oprávněnost jím uplatňovaného nároku a jeho výši prokázal. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě k této námitce odkázal na relevantní judikaturu Ústavního soudu, dle které poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, a že poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návod, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. S uvedeným posouzením krajský soud souhlasí.“

[8] Podle žalobkyně správní orgány dále přehlédly její námitku, že řídicí, kontrolní a preventivní činnosti, které její zaměstnanci při pomoci OZP prováděli, jsou činnosti typicky hrazené ze zvýšeného příspěvku. To výslovně uvádí *Seznam provozních zaměstnanců a pracovních asistentů*, jejichž náklady lze uplatnit na zvýšení příspěvku zveřejněný na webu žalovaného. Krajský soud k tomuto podotkl, že „žalovaný prostřednictvím svých internetových stránek [...] pouze poskytuje žadatelům poučení o tom, jaké doklady je třeba předložit spolu s žádostí o jednotlivé příspěvky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Pokud však tyto doklady po obsahové stránce neprokazují veškeré hmotněprávní podmínky pro poskytnutí příspěvku, a žadatel dané nedoloží ani po výzvě ze strany úřadu práce, žádosti nemůže být vyhověno,“ (srov. odst. 67 jeho rozsudku).

[9] Ve vztahu ke zvýšenému příspěvku na náhradu nákladů na dopravu soud uvedl, že se žalovaný „velmi podrobně zabýval [korespondujícími] odvolacími námitkami žalobkyně,“ přičemž „se ztotožnil s posouzením úřadu práce, který výrokem I. [svého] rozhodnutí žalobkyni přiznal náhradu zvýšených dopravních nákladů za 7 jízd [k nimž žalobkyně doložila dodací listy od společnosti PŮSAMO], ve výši 7 575 Kč [...]. Dále žalovaný odůvodnil, že další žalobkyní tvrzené vynaložené náklady na dopravu [...] nebyly dostatečně prokázány. Úřad práce proto nepochybil, pokud žalobkyni zvýšený příspěvek v požadované výši nepřiznal. Soud neshledal v uvedeném hodnocení žalobkyní doložených podkladů ze strany správních orgánů žádné pochybení, proto se s jejich posouzením ztotožnil,“ (srov. odst. 69 napadeného rozsudku).

[10] Konečně žalobkyně tvrdila, že náklady na dopravu, které nahrazuje zvýšený příspěvek, musí být spojené se zaměstnáváním OZP; správní orgány však chybně vyložily podmínky přiznání zvýšeného příspěvku tak, že náklady musí být vynaloženy na *přímou*

pomoc jednotlivým OZP při překonávání jejich hendikepu. Tento interpretační výsledek však neodpovídá znění předmětného zákona. Krajský soud k tomuto uvedl, že „zvýšenými náklady na dopravu mohou být pouze takové náklady, které jsou spojené se zaměstnáváním OZP a které by zaměstnavateli nevznikly, pokud by takové osoby nezaměstnával. Je na úvaze zaměstnavatele, jakým způsobem bude koncipovat svoje podnikání. Náklady na dopravu materiálu a výrobků by žalobkyni nepochybně vznikly i v případě, že by výrobu prováděli zaměstnanci bez zdravotního postižení,“ (srov. odst. 70 jeho rozsudku).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatelka v první řadě trvá na své žalobní námitce, podle níž úřad nesplnil svou *speciální poučovací povinnost* ve smyslu § 79 písm. a) ZoZ. Krajský soud k této námitce chybně uvedl, že úřad žádnou povinnost neporušil, neboť z předmětného ustanovení nevyplývá povinnost přesně definovat doklady či důkazy, které je žadatel povinen předložit, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí a *„pokládá jej za nesprávný výklad zákona, neboť definování dokladů, které je třeba přiložit k žádosti, představuje součást výše popsané speciální poučovací povinnosti orgánu, zvláště je-li orgán o takové poučení výslovně požádán žadatelem.“* Stěžovatelka doplňuje, že se *„nedomáhala [...] poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, nýbrž pouze požadovala vymezit typ podkladů, které nebudou posuzujícím orgánem bez dalšího odmítány.“*

[13] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že podle krajského soudu není uznatelným *zvýšeným mzdovým nákladem* vedení agendy související se zaměstnáváním OZP, ani řídicí nebo kontrolní činnost. K tomu doplňuje, že tyto činnosti jsou typicky hrazené *„ze zvýšeného příspěvku, jak to výslovně uváděl i Seznam provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, jejichž náklady lze uplatnit na zvýšení příspěvku zveřejněný přímo na webu [žalovaného].“* Tímto krajský soud *„potvrdil nezákonný a neústavní postup správních orgánů a s argumentací stěžovatelky se nevypořádal, neboť se za dostatečný protiargument nedá považovat irelevantní a zavádějící závěr [...], že „žalovaný prostřednictvím svých internetových stránek [...] pouze poskytuje žadatelům poučení o tom, jaké doklady je třeba předložit spolu s žádostí o jednotlivé příspěvky.“* Stěžovatelka [totiž] *neargumentovala žádostí a jejími přílohami, nýbrž poukazovala na charakter činností, které mají být dle zveřejněných informací MPSV uznatelné z hlediska nároku na zvýšený příspěvek.“*

[14] Stejně tak stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu, podle nichž neprokázala, že tvrzené a nenahrazené náklady vznikly v souvislosti se zaměstnáváním OZP – konkrétně neprokázala, zda a kdy poskytla daným osobám konkrétní a nezbytnou pomoc. K tomu uvádí, že předložila *„zcela průkazné, určité a přesvědčivé výkazy všech činností provozních zaměstnanců a pracovního asistenta, které [...] uplatnila v rámci žádosti o zvýšený příspěvek, a že každý takový záznam o činnosti podával jasný a nepochybnitelný důkaz o jejím rozsahu a nezbytnosti ve vztahu ke konkrétnímu OZP zaměstnanci. Opačné*

pokračování

hodnocení správních orgánů, podpořené chybnými závěry krajského soudu, dosvědčuje nezákonnost dosavadních postupů při zjišťování skutkového stavu.“

[15] Dále krajskému soudu vytýká, že do odst. 60 napadeného rozsudku převzal nesprávný skutkový závěr žalovaného, podle něhož se domáhala náhrady *veškerých* nákladů na své zaměstnance a pracovního asistenta. Takové hodnocení se rozchází se skutečností, neboť nikdy nežádala o nahrazení *všech* takových nákladů (např. nepožadovala náhradu za náklady na dovolenou vyčerpanou jejími zaměstnanci). Stejně tak odmítá, že by se prostřednictvím žádosti o *zvýšený příspěvek* snažila dosáhnout neodůvodněné konkurenční výhody, jak uvedl krajský soud v odst. 71 jeho rozsudku.

[16] Stěžovatelka také upozorňuje, že opakovaně poukazovala na vadný postup správních orgánů, které *„se nepokusily samy vymezit uznatelnou část požadovaného příspěvku na náhradu zvýšených nákladů a tento nárok stěžovatelce upřely v plném rozsahu, což představovalo zjevně nezákonný postup, neboť nějaké zvýšené náklady stěžovatelce v souvislosti se zaměstnáváním OZP v rozhodném období jistě vznikly.“* Krajský soud pak tuto námitku nijak nevypořádal.

[17] Dále stěžovatelka opakuje svou žalobní námitku, podle níž správní orgány chybně vyložily podmínky přiznání *zvýšeného příspěvku na náhradu nákladů na dopravu*, neboť předmětný zákon neváže náhradu na přímou pomoc jednotlivým OZP. Krajský soud však tyto nesprávné závěry protiprávně potvrdil a k námitce stěžovatelky nepřihlédl.

[18] Konečně stěžovatelka upozorňuje, že v žalobě uplatnila námitku, podle níž byl postup správních orgánů *„při posuzování nároku na zvýšený příspěvek uplatňovaného stěžovatelkou za jednotlivá kalendářní čtvrtletí často neodůvodněně rozdílný,“* a tedy v rozporu s jejich povinností podle § 2 odst. 4 správního řádu. Tím utrpěla *„opakovaně újmu na svých ústavních a zákonných právech a oprávněných zájmech, přičemž některé tyto případy přesvědčivě popsala v žalobě, aniž by k tomu krajský soud přihlédl či se s připojenými argumenty stěžovatelky přesvědčivě a přezkoumatelně vypořádal.“* K tomu doplňuje, že *„v žalobě poukázala na konkrétní případy, kdy její žádost za jednotlivá čtvrtletí, ač skutkově téměř totožná a sestavená a dokladovaná se stejnou pečlivostí, byla ze strany ÚP a následně MPSV vyhodnocena zcela rozdílně, přičemž stěžovatelce nebylo ze strany správních orgánů sděleno žádné přesvědčivé vysvětlení, co mělo být příčinou nevyhovění žádosti, ani poučení, jak by měla být žádost uspokojivě sestavena a dokladována, takže se stěžovatelka mohla jen dohadovat ohledně důvodů těchto neopodstatněných rozdílů v rozhodovací praxi.“* Krajský soud se však touto argumentací nijak nezabýval.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí i na své vyjádření k žalobě a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2

s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud na úvod samotného věcného přezkumu připomíná, že stěžovatelka je povinna uvést konkrétní argumentaci kvalifikovaně zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. výše cit. rozsudek č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16], nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Afs 318/2019-28, odst. [8]). Pokud se stěžovatelka omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[23] Stejně tak je třeba upozornit, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovatelce dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatelku domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatelky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

III. a) K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[24] Nejvyšší správní soud se v rámci posouzení kasačních námitek zaměří nejprve na uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na *nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku* či na *existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[25] Stěžovatelka tvrdí, že podává kasační stížnost mimo jiné z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z kasační stížnosti však výslovně neplyne, v čem konkrétně tuto vadu spatřuje.

[26] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka opakovaně namítá, že krajský soud její žalobní námitky nevypořádal. Taková vada je způsobilá založit nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Kasační soud však současně poukazuje na svou ustálenou judikaturu – podle ní aplikace kasačního důvodu nepřezkoumatelnosti „*připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil*

pokračování

podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze [...] seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky,“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, odst. [29], publ. pod č. 3668/2018 Sb. NSS; zvýraznění doplněno). „[K] aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [je nutné] přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho použití je namístě např. tehdy, pomine-li krajský soud podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci,“ (srov. odst. [30] daného usnesení).

[27] S ohledem na uvedené závěry se zdejší soud zabýval kasačními námitkami týkajícími se nedostatečného vypořádání žalobních bodů krajským soudem.

[28] Podle stěžovatelky se soud dostatečně nevypořádal s její argumentací vztahující se k uznatelnosti konkrétních činností zaměstnanců jako *zvýšených mzdových nákladů* – soud totiž nevzal v potaz, že dokument zveřejněný na webu žalovaného obsahuje činnosti uznatelné z hlediska nároku na *zvýšený příspěvek*. Nejvyšší správní soud této námitce nemůže přisvědčit. S ohledem na její obecnost rovněž pouze obecně podotýká, že stěžovatelka k nedostatečnému vypořádání cituje část odst. 67 napadeného rozsudku, avšak současně pomíjí větu, která na její citaci navazuje: „*Pokud však tyto doklady po obsahové stránce neprokazují veškeré hmotněprávní podmínky pro poskytnutí příspěvku, a žadatel dané nedoloží ani po výzvě ze strany úřadu práce, žádosti nemůže být vyhověno.*“ Z napadeného rozsudku tak zřetelně vyplývá, že *ačkoli jsou v daném dokumentu určité činnosti uvedeny jako uznatelné z hlediska nároku na zvýšený příspěvek, neznamená to automaticky, že jsou správní orgány povinny je vždy jako zvýšené mzdové náklady uznat.* Pokud není konkrétní činnost podložena důkazy prokazujícími splnění hmotněprávních podmínek pro poskytnutí *příspěvku*, nelze žádosti vyhovět. Uplatněná kasační námitka je s ohledem na výše uvedené mimoběžná, a proto nedůvodná.

[29] Pokud má stěžovatelka dále za to, že se krajský soud nezabýval její námitkou, podle níž správní orgány nevymezily uznatelnou část *zvýšeného příspěvku*, ani v tomto s ní nelze souhlasit. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že korespondující žalobní námitka se podle obsahu žaloby týkala *zvýšeného příspěvku na náhradu mzdových nákladů*. K této zcela vágní námitce kasační soud obecně doplňuje, že krajský soud na otázku částečné uznatelnosti *zvýšených mzdových nákladů* reagoval zcela dostatečně a vyčerpávajícím způsobem tak, že stěžovatelka neprokázala splnění podmínek ve vztahu *ke všem zvýšeným mzdovým nákladům* (v podrobnostech srov. odst. 60 až 68 napadeného rozsudku). Z logiky věci tak stěžovatelka neprokázala splnění podmínek *ani k jejich části*. Není proto pravda, že se krajský soud k dané námitce nijak nevyjádřil – ani tato kasační námitka není důvodná.

[30] Další tvrzená opomenutá námitka se týká chybného výkladu podmínek pro přiznání *zvýšeného příspěvku na náhradu nákladů na dopravu*. Ani zde však nelze dát stěžovatelce za pravdu. Krajský soud se dané námitce věnoval v odst. 70 napadeného

rozsudku a ve svém právním posouzení se ztotožnil se závěry správních orgánů (srov. odst. [10] výše). To stěžovatelka ostatně sama v kasační námitce potvrzuje; nelze proto tvrdit, že soud k její námitce nepřihlédl. Má-li stěžovatelka za to, že soud v daném právním posouzení chyboval, pak Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka nepředkládá žádnou námitku, jejímž prostřednictvím by daným závěrům obsahově konkurovala. Naopak, stěžovatelka se závěrem krajského soudu pouze nesouhlasí; takový nesouhlas však není kvalifikovanou kasační námitkou, a proto jej zdejší soud nemohl věcně posuzovat (srov. odst. [22] výše).

[31] Nakonec stěžovatelka tvrdí, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku, podle níž správní orgány posoudily její žádost v projednávané věci neodůvodněně rozdílně oproti jejím žádostem za jiná kalendářní čtvrtletí – v těchto případech žádostem vyhověno nebylo, ačkoli byly skutkově téměř totožné a sestavené a dokladované se stejnou pečlivostí.

[32] Kasační soud pro úplnost dodává, že nadepsaná námitka směřuje k žalobnímu bodu, podle něhož *„náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním OZP byly v roce 2024 ze strany úřadu práce žalobkyni nahrazeny, byť jen částečně, právě až za 3. čtvrtletí. Přitom okolnosti podstatné pro posuzování nároku za toto období byly shodné s okolnostmi v obou předchozích čtvrtletích s jediným rozdílem, že žalobkyně úřadu práce vedle dříve přikládaných dodacích listů a smlouvy o dílo tentokrát dodala i písemné potvrzení od [společnosti PÖSAMO] prokazující, že [...] uskutečnila předmětnou přepravu do a ze svého sídla. Žalobkyně vyslovila oprávněnou domněnku, že úřad práce poupravil své důkazní závěry jen z důvodu, že mu byl za řešené období předložen již třetí doklad od téhož cizího subjektu na prokázání téže skutečnosti, kterou bezpečně prokazovaly již ony dva doklady předkládané dříve. Žalovaný však tuto otázku nijak neřešil a při svém rozhodování o odvolání ji nezohlednil,“* (srov. str. 12 a 13 žaloby).

[33] Jak je patrné z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 196/2016 - 123, k použití kasačního důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je nutno přistupovat zdrženlivě – nelze jej aplikovat např. tehdy, pokud opomenutá námitka nemohla reálně vést k přehodnocení merita věci. Také lze upozornit, že ani podle Ústavního soudu *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře [a vyvracení] jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná,“* (srov. jeho nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, odst. 68, publ. pod č. 26/2009 USn.; v podrobnostech srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 - 32, odst. [14]).

[34] Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou souhlasí v tom směru, že se krajský soud s danou žalobní námitkou explicitně nevypořádal. Současně však je nutné zdůraznit, že krajský soud důsledně reagoval na všechny zásadní žalobní námitky stěžovatelky (srov. odst. 60 a násl. napadeného rozsudku), ztotožnil se s právními i skutkovými závěry správních orgánů a v podrobnostech na ně odkázal (srov. např. odst. 59 jeho rozsudku). Z těchto důvodů žalobu stěžovatelky zamítl.

[35] Co se týče předmětné námitek, Nejvyšší správní soud uvádí, že nejde o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, či zásadní procesní

pokračování

pochybení odůvodňující zrušení napadeného rozsudku. Samotná námitka neodůvodněně odlišného přístupu správních orgánů k jednotlivým žádostem stěžovatelky je totiž *prima facie* nepřipustná, neboť její náplní není polemika s rozhodnutími správních orgánů v projednávané věci, nýbrž s jejich rozhodnutími o předchozích žádostech stěžovatelky. Obsahově stěžovatelka správním orgánům nevytýká, že v daném případě rozhodly v její prospěch (když jí úřad přiznal *zvýšený příspěvek na náhradu nákladů na dopravu* ve výši 7 575 Kč), nýbrž že jí v předcházejících věcech *zvýšený příspěvek* neposkytly, ačkoli své žádosti podložila týmiž dokumenty. Kasační soud v tomto směru poukazuje např. na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), podle něhož je žalobce „*povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Lze proto uzavřít, že krajský soud se danou námitkou věcně zabývat nemohl; v tomto případě nicméně bylo vhodné alespoň stručně uvést důvod tohoto závěru. I pokud však krajský soud dané tvrzení stěžovatelky v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nerefletoval, nezatížil tím rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. I tato námitka je proto nedůvodná.

[36] *Obiter dictum* zdejší soud dodává, že i kdyby námitka byla přípustná, je založená na zcela chybné premise, že stěžovatelka v řízeních o svých předchozích žádostech předložila tytéž podklady jako v projednávané věci. Rozdíl mezi skutkovým stavem zjištěným v daných řízeních totiž zřetelně spočíval v tom, že stěžovatelka k žádosti v nyní posuzované věci doložila, vyjma smlouvy o dílo a dodacích listů, i potvrzení společnosti PÖSAMO o uskutečnění daných jízd. Stěžovatelka nadto sama tento rozdíl v žalobě zdůrazňuje. I pokud by tak její žalobní námitka byla přípustná, byla by zřetelně mimoběžná, a tudíž nedůvodná. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v projednávané věci není dán.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[37] Dále stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu, které se vztahuje ke *speciální poučovací povinnosti* úřadu. Krajský soud dospěl k názoru, že úřad není povinen definovat doklady, které je třeba předložit, aby bylo žádosti vyhověno; stěžovatelka podle obsahu námitky tento závěr sice reflektuje, současně s ním však nijak relevantně nepolemizuje, nýbrž pouze trvá na svém opačném názoru. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že výsledkem takové námitky je pouze nekvalifikovaný prostý nesouhlas, jímž se nemohl zabývat, a to s ohledem na judikaturu uvedenou v odst. [22] výše.

[38] Stěžovatelka rovněž nesdílí názor krajského soudu, že neunesla důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že její nenahrazené náklady vznikly v souvislosti se zaměstnáváním OZP. Nejvyšší správní soud opětovně podotýká, že stěžovatelka pouze trvá na svém přesvědčení, že veškeré doklady předložila a že jimi svůj nárok prokázala. Stěžovatelka tak neprezentuje žádnou kvalifikovanou konkurující argumentaci, nýbrž opět pouhý

prostý nesouhlas. Nejvyšší správní soud se proto ani touto námitkou nemohl zabývat (srov. odst. [22] výše).

[39] V poslední námitce stěžovatelka odmítá názor krajského soudu, že se domáhala náhrady *veškerých* nákladů na své zaměstnance a že se snažila dosáhnout neodůvodněné konkurenční výhody. Nejvyšší správní soud opět pouze obecně podotýká, že poukazuje-li stěžovatelka na odst. 60 a 71 napadeného rozsudku, krajský soud v nich nijak neuvedl a ničím nenaznačil, že by stěžovatelka požadovala náhradu *veškerých* nákladů, resp. že se snažila dosáhnout neodůvodněné konkurenční výhody. V prvním případě stěžovatelka svou námitku směřuje proti zcela obecnému závěru týkajícímu se interpretace relevantního zákonného ustanovení: „*Pokud jde o dílčí náklady podle § 78a odst. 12 písm. a) bod 1. zákona o zaměstnanosti, soud připomíná, že žadateli nejsou hrazeny veškeré náklady, ale pouze náklady v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci nebo pracovními asistenty při pomoci zaměstnancům, kteří jsou OZP.*“ Z napadeného rozsudku nijak nevyplývá názor, proti němuž se stěžovatelka staví. Stejně tak ve druhém případě pouze „[k]rajský soud shrnu[1], že účelem příspěvků podle § 78a zákona o zaměstnanosti není poskytovat zaměstnavatelům jakoukoli konkurenční výhodu, ale kompenzovat jim zvýšení nákladů vzniklých zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a nikoli jakékoli náklady, které jim v rámci jejich podnikatelské činnosti vzniknou.“ Ani v tomto tvrzení kasační soud nespatřuje konkrétní vazbu na skutkové okolnosti projednávaného případu. I tato námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu